

— Този конь е лошъ конь, — каза Василъ, като се върна пешъ въ чифлика. — Този конь може да убие човъка. Не ми трѣбва. Ще го продамъ...

И наистина, продаде го припролѣтъ. Каза, че го билъ далъ на единъ беденъ, дрипавъ селянинъ, който се казвалъ Иванъ Блажния. На тоя му прѣкоръ всички се смѣха.

За алаша въ чифлика служеше сега Циганката — една добра яка кобила, която най-добросъвѣстно вършеше работата си. Бѣлия конь вече не го споменаваха, забравиха го.

Но една сутринъ презъ лѣтото, като стана, чичо Митушъ видѣ единъ бѣлъ конь, че стои и чака вънъ на вратника. Чака — каточе е дошелъ отъ полето и иска да го прибератъ. Чичо Митушъ го позна: бѣше стариятъ бѣлъ конь. Отслабналъ бѣше, съ изхвръкнали кокали на хълбоцитѣ, съ рани по гърдитѣ отъ хумотя, рани по заднитѣ му нозе, тамъ, гдето го търкало вжжето. И кротъкъ, замисленъ, бавенъ. Сегисъ-тогизъ каточе се събужда отъ дрѣмка, понаостря уши и поглежда чича Митуша.

Дойдоха слугитѣ, зарадваха се на гостенина. Въ чифлика хамбаритѣ бѣха пълни — окачиха му пълна торба съ ечемикъ. За три-четири дня коньтъ се съвзе.

На четвъртия день кучетата залаяха единъ нисичъкъ селянинъ, съ черна вета шапка,